

I

Juliët Cole keek door de voorruit naar haar man. Ze wilde dat hij eens ophield met tobben. Hij spande voortdurend zijn kaakspieren aan terwijl hij stond te tanken en hij keek chagrijnig naar het steeds hoger oplopende bedrag op de pomp. Ze kon niet zeggen dat ze hem vanavond zijn slechte humeur kwalijk nam. Dit was de vierde keer dit jaar dat hij vrij had genomen van zijn praktijk om haar zus Holly te helpen verhuizen, en het was een lange dag geweest.

Een witte Camaro stopte tussen haar zilverkleurige MPV en de verhuiswagen die Bob straks terug zou brengen. In het licht van het benzinstation zag Juliët dat de man die erin zat naar Bob keek, zich toen omdraaide en even haar kant op keek. Kende ze hem? Ze stak haar hand op voor het geval dat. De man wendde zijn hoofd af en trok op.

Bob hing het vulpistool terug in de houder. Hij pakte het bonnetje en klom weer in de vrachtwagen. Zonder een woord te zeggen reed hij weg, in de veronderstelling dat zij zou volgen. Als de wagen teruggebracht was en hij weer in de auto zat, zou ze hem misschien wat kunnen opvrolijken.

Ze volgde hem over de weg. De neonlichten van verlopen nachtclubs langs de weg knipperden en de parkeerplaatsen stonden propvol met de auto's van mensen die deze vrijdagavond zin

hadden in een feestje. Juliët had nu het donker was liever een veiligere plek opgezocht, maar er was maar één verhuurbedrijf dat de kleine verhuiswagen verhuurde die ze nodig hadden en ze hadden instructies gekregen dat ze de wagen op dezelfde plek moesten terugbrengen als waar ze hem gehuurd hadden. Haar man liet zijn linker richtingaanwijzer knipperen en ze nam na hem de afslag naar het bedrijfsterrein. Er waren geen lantaarnpalen op de parkeerplaats. Ze voelde zich ongemakkelijk en klikte de sloten van de portieren dicht.

Hoewel de parkeerplaats leeg was, zette ze haar auto tussen de witte strepen van een parkeervak, recht tegenover de sleutelbox, ruim tien meter verderop. Bob reed de verhuiswagen naar de lege plek tussen de andere huurauto's, links van haar, aan de andere kant van de parkeerplaats. Hij sprong uit zijn stoel op de grond en sloeg het portier dicht. Toen sjokte hij over het asfalt om de sleutel in de nachtkluis te gooien.

Er reed nog een auto de parkeerplaats op. Hij ging het gebouw voorbij en maakte een U-bocht, waardoor de bestuurder aan de kant van de sleutelbox zat. Voor de kluis stond hij stil, waardoor Juliët Bob niet meer kon zien. Het licht in de auto ging niet aan en de bestuurder stapte niet uit de auto. Juliët verstijfde en legde haar hand op het portier. Praatte hij met Bob?

Ze schrok op van een knal, alsof er een ballon klapte. Ze tuurde door de voorruit. Haar auto stond schuin geparkeerd, zodat de koplampen links van de sleutelkluis schenen en de bestuurder nauwelijks te zien was. Hij had zich omgedraaid met zijn rug naar haar toe en leunde aan Bobs kant uit het raam. Nog een knal, en nog een. Ze snakke naar adem. Toen hij zich weer naar het stuur omdraaide, zag ze in een flits de omtrek van een pistool.

De angst greep haar bij de keel. Met gierende banden schoot de auto er vandoor. Wat overbleef, was een diepe duisternis. En toen zag ze hem... een vormeloze hoop op de grond.

'Bob!' Ze tastte naar de deurhendel, toen naar het slot. Ze smeed het portier open en viel bijna de auto uit. 'Bob!' gilte ze.

‘O, God, alstublieft...’ Ze liep naar hem toe, eerst langzaam, toen steeds sneller.

Juliët viel op haar knieën naast hem neer. Ze snakte naar adem toen ze het bloed zag dat in een plas om zijn hoofd lag. Hij bewoog niet. Een schreeuw raspte door haar keel. Haar mobiel – waar was haar mobiel?

Trillend tilde ze zijn hoofd op. Er stroomde iets warmes over haar vingers. Bloed? *Nee... alstublieft, God...* De wond – ze probeerde druk uit te oefenen, maar de wond was te groot. Ze voelde zijn pols, maar kon geen hartslag vinden.

‘Help! Help me alsjeblieft!’

Er kwam niemand. Waar was haar mobiel? Zat hij in haar handtas in de auto? Voorzichtig legde ze Bobs hoofd weer neer. Ze dwong zich hem achter te laten en rende half struikelend terug naar de auto. Met bebloede handen griste ze haar tas uit de auto en zocht haar mobiel. Ze haalde hem uit haar tas en probeerde terwijl ze naar hem terug rende het nummer in te toetsen. Ze moest drie keer proberen voordat het lukte, maar eindelijk had ze het alarmnummer te pakken.

‘Bay County alarmcentrale, wat is er aan de hand?’

‘Help!’ zei ze, buiten adem. ‘Mijn man is neergeschoten!’

De ergerlijk kalme telefoniste wilde een adres weten. Juliët had geen idee. ‘Het U-Haul autoverhuurbedrijf. Hij bloedt!’ riep ze. ‘Kom snel, alstublieft!’

‘Mevrouw, ik heb een adres nodig. Welk verhuurbedrijf?’

‘Eh... aan Highway 57.’ Ze keek om zich heen of ze een bord of een of ander oriëntatiepunt zag. ‘Tegenover de bouwmarkt, vlakbij de Kentucky Fried Chicken. Schiet alstublieft op!’

Ze gilte weer om hulp, van wie dan ook op de weg, maar men negeerde haar geschreeuw. Auto’s reden voorbij, met bestuurders die zich nergens van bewust waren. Silhouetten gingen voorbij in het licht van de straatlantaarns. Van onverschillige voetgangers die haar gegil negeerden, terwijl het leven van haar man langzaam wegvloede.

2

De parkeerplaats stond vol politieauto's met blauwe zwaailichten. Juliët had het gevoel dat ze buiten haar lichaam zweefde, terwijl politiemensen en ambulancemedewerkers om haar man heen dromden. Ze huiverde. Ze had het ijskoud. Waarom laadden ze hem niet in een ambulance?

Ze hadden tegen haar gezegd dat hij dood was, maar ze wist dat dat niet waar was. Als ze hem maar naar het ziekenhuis brachten, dan zou hij het wel redden. Het bloed dat hij verloren had, konden ze weer aanvullen en ze konden hem met een defibrillator op de een of andere manier wel weer tot leven wekken. Dat deed Bob zelf ook regelmatig met patiënten. Waarom wilden ze niet luisteren?

Ze zat achter in een politieauto met het portier open over de parkeerplaats naar hem te staren. Ze wilde zo graag iets over hem heen leggen.

Hij moest het wel koud hebben. Ze wilde de politiefotografen, die over hem heen gebogen stonden alsof hij een ding was, wegjagen. Een politieman hurkte bij haar neer in een poging wat informatie uit haar los te krijgen, maar ze wist niet hoe vaak ze het hem nog moest vertellen. 'Alstublieft,' huilde ze, met raspende en hese stem, 'breng hem naar het ziekenhuis, dan kunnen ze misschien nog –'

‘Mevrouw, het spijt me, maar we moeten hem laten liggen. Het is een plaats delict. We zullen hem zo snel mogelijk meenemen. Maar nu moet ik u nog een paar vragen stellen.’

Had hij haar nog niet genoeg gevraagd? ‘Wat dan nog?’

‘Er lag een pistool in uw auto.’

Ze keek hem aan en vroeg zich af of hij soms dacht dat *zij* Bob had neergeschoten. Ze had hem toestemming verleend de auto te doorzoeken, omdat er geen reden was waarom dat niet zou mogen. ‘Ja... die staat geregistreerd. Ik heb een vuurwapenvergunning. Ik werk parttime als privédetective. Maar hij is niet met mijn pistool neergeschoten. U kunt het meenemen. Onderzoek het maar.’ Ze keek naar de dakrand van het gebouw. ‘Er zit een beveiligingscamera op dat gebouw. Als u de opnames daarvan bekijkt, kunt u misschien zien wie dit gedaan heeft.’

‘Daar zijn we mee bezig.’

‘Ik heb mijn man niet neergeschoten.’

‘Dat suggereer ik ook niet. Wat voor detectivewerk doet u?’

Ze probeerde haar gedachten te ordenen. ‘Vooral administratief werk. Achtergrondonderzoek, fraude bij ziekteverzuim, zoekprocedures bij adoptie, echtscheidingszaken... dat soort dingen. Moeten we het hier nu echt over hebben?’ Ze gebaarde naar het lichaam van haar man. ‘Hij ligt daar maar. Hoe kunnen jullie hem gewoon op de grond laten liggen? Zijn hoofd...’

De blik van de agent werd zacht. Hij stond op en ging voor haar staan. Ze leunde opzij om langs hem heen te kunnen kijken. ‘Mevrouw, ik kan u maar beter meenemen naar het politiebureau.’

‘Nee, alstublieft! Ik wil bij hem blijven!’

‘Mevrouw, het is niet goed voor u om hier te blijven. Het kan lang duren voordat ze het plaats delict hebben onderzocht. We zijn op zoek naar bewijs dat ons kan helpen de moordenaar te vinden.’

‘Een witte auto,’ zei ze nogmaals. ‘Ik zei toch al, het was een witte auto. De man, hij was blank – heel bleek... en hij... hij

had vetting haar dat half voor zijn ogen hing. Hij droeg een... een T-shirt, geloof ik. Ga hem alstublieft gewoon zoeken!

‘Mevrouw, we hebben het signalement doorgegeven en er zijn mensen op zoek naar hem. Had u die witte auto ooit eerder gezien?’

‘Nee, ik geloof het niet.’ Ze keek in de richting waar haar man lag. Waarom hadden ze een verhuishagen bij dit bedrijf gehuurd? Ze hadden gewoon verhuizers voor Holly moeten inhuren. Ze dacht weer aan hoe Bob had staan mokken bij de benzinepomp, zonder haar aan te kijken. Aan de gespannen uitdrukking op zijn gezicht, terwijl hij stond te tanken.

De witte Camaro... de man die eerst naar Bob had gekeken, en toen naar haar.

‘Wacht!’ gooide ze eruit. ‘Het was een Camaro. Een witte Camaro.’

‘Een Camaro? Weet u dat zeker?’ vroeg hij.

‘Ja. We stopten bij het tankstation.’ Ze wees de straat langs. ‘Een eindje verderop. We tankten de wagen vol. Je moet hem vol inleveren. Er was een man in een witte Camaro. Hij keek naar ons. Ik dacht dat hij Bob misschien kende, maar hij stak zijn hand niet op en praatte ook niet met hem.’

‘Heeft diezelfde man uw echtgenoot neergeschoten?’

Ze bracht haar hand naar haar keel. ‘Ja, ik geloof het wel. Hij moet ons hierheen gevolgd zijn.’

De agent draaide haar de rug toe en zei vlug iets door een portofoon.

Wat betekende dat? Als iemand in een Camaro hen vanaf het tankstation had gevolgd... Had de man soms gedacht dat haar man een gemakkelijk doelwit zou zijn, op een donkere, onverlichte plek?

Ze smeekte God dat dit een stomme nachtmerrie mocht zijn waaruit ze weer wakker zou worden. Dat Hij Bob weer van de grond zou doen opstaan...

Maar het was geen droom.

3

Holly stond midden in haar nieuwe woonkamer te kijken naar de dozen die ze nog moest uitpakken. Cathy en Michael waren bezig borden uit te pakken in de keuken. Het bracht haar in verlegenheid. Ze vond het nooit prettig als haar succesvolle zus haar goedkope servies zag. En ze moest nu met afgrijzen toezien hoe Michael, haar baas en mentor, van dichtbij kon zien hoe haar leven er in werkelijkheid uitzag. Ze had niet gewild dat ze te weten kwamen dat ze meestal van papieren bordjes at en uit plastic bekertjes dronk. Toen Cathy voor het eerst een eigen appartement kreeg, was haar keuken volledig ingericht. De borden pasten bij de kopjes en schaaltes en ze stelde ze tentoon in kasten zonder deurtjes, alsof het kunst was. Holly was blij dat haar kasten wel deurtjes hadden.

Ze was 28 en wist wel dat ze zich als een volwassene hoorde te gedragen en niet als iemand die niet eens de middelbare school heeft afgemaakt. Dat had ze overigens wel gedaan – met de hakken over de sloot weliswaar. Ze had afgezien van een vervolgopleiding en had sindsdien van het minimumloon moeten rondkomen. Hoewel haar zus Juliët haar bij elke verhuizing had geholpen, kreeg haar zwager genoeg van haar. Maar wat moest ze anders? Ze was zes maanden zwanger en kon geen zware dozen tillen. En ze had nauwelijks genoeg geld bij elkaar

geschraapt om een aanbetaling te doen op dit huis, laat staan dat ze zich professionele verhuizers kon veroorloven.

Gespannen liep ze door het huis, terwijl ze overal dozen moest ontwijken. Ze vond haar broer, Jay, geknield in de slaapkamer zitten, waar hij een gat in de muur aan het opvullen was. 'Blijft dat zitten?' vroeg ze vanuit de deuropening.

Jay keek naar haar op. 'O, ja, prima. Gewoon een dag of wat laten drogen en dan kun je er een verfje overheen doen.' Hij stopte met plamuren en knikte naar de fotoapparatuur die ze uit een doos op haar kale matras had gelegd. 'Wat is dat allemaal?'

'Die heb ik voor m'n werk nodig.'

'Als taxichauffeur?'

Ze lachte. 'Nee, mijn andere werk. Ik gebruik ze om iemand in de gaten te houden.'

'Dat is nogal dure apparatuur. Heeft Michael die betaald?'

'Ja, gelukkig wel. Die zoomlenzen maken mijn werk een stuk makkelijker.'

Hij schoof de rest van de gatenvuller terug in de emmer en keek haar aan. 'Dus het wordt langzamerhand serieus? Meer dan een hobby?'

'Tjonge,' zei ze. 'Heb je dat echt nu pas in de gaten?'

'Ik wist wel dat jullie Michael hielpen, maar niet dat hij echt in jullie investeerde.'

'Ja, stel je voor. Iemand die in mij investeert.'

Hij stond op en veegde zijn handen schoon. 'Je begrijpt best wat ik bedoel.'

Holly liep naar het bed en deed de camera's en lenzen in haar fototas. 'We krijgen er nu zelfs voor betaald. Niet veel. Tien dollar per uur, als we er tijd voor hebben. Maar we vinden het wel een leuke bijverdienste. Zelfs Juliët, hoewel ze het nooit zou toegeven.'

'Dus... hoe kun je iemand in de gaten houden vanuit een grote, gele taxi? Daarmee val je nogal op, of niet?'

Ze haalde haar schouders op en klikte de tas dicht. 'Bij de

hotels waar echtgenoten graag vreemdgaan, valt een taxi juist helemaal niet op. En als ik opgeroepen word voor een rit, is dat een mooie reden om er vandoor te gaan. Voor de andere gevallen heeft Michael een auto van de zaak die ik kan gebruiken.'

'Wat doe je als het kind geboren is?'

'Hem of haar meenemen.'

'Super.'

'Maak je geen zorgen, broertje. Meestal is het hartstikke saai. Ik beloof je dat ik hem of haar thuis zal laten bij een achtervolging.'

'Ik er nog steeds niet gerust op.'

'Vertrouw me nou maar, Jay. Ik zal mijn baby nog beter beschermen dan Jackson.'

Jay knikte, terwijl hij dacht aan die keer dat ze haar leven op het spel had gezet voor zijn zoon van vijf.

'Bovendien vind ik het leuker om privédetective genoemd te worden dan taxichauffeur. Het klinkt veel beter op verjaardagen en partijen.'

'En het is erg belangrijk goed over te komen op verjaardagen,' zei hij matjes. 'Heeft de vorige eigenaar eigenlijk nog verf laten staan?'

Ze schudde haar hoofd. 'Volgens mij niet. Ik heb niks gezien.'

'Dan moet je misschien de hele kamer verven.'

Ze keek om zich heen naar het groezelige, bruine behang. 'Hoe haalt iemand het in zijn hoofd om deze kleur te nemen?'

'Veertig jaar geleden was het hip.'

'Ik verf de hele kamer wel.'

'Of je zet iets voor dit weggewerkte gat,' zei Jay. 'Het belangrijkste is dat we hier alles op orde hebben als de baby komt.'

Als de baby komt. Dat zinnetje bleef in haar hoofd hangen en deed haar hart sneller kloppen. Zou ze op tijd klaar zijn? Ze ging naar de babykamer aan de andere kant van de gang. Hij was leeg. Ze had haar kind niets te bieden. Geen luiers, geen schoentjes, geen kleertjes. En haar vrienden waren geen types voor een

babyshower. Ze had een schommelstoel nodig, een ledikantje, een commode... maar al die dingen waren duur.

Ze schrok op toen ze merkte dat Cathy achter haar stond. Haar knappe zus. Cathy's lange, zwarte haar, als uit een shampooeclame, haar zongebruinde huid, en haar betoverend mooie ogen zagen er na een dag zweten niet minder aantrekkelijk uit.

'Holly, wat is er?' vroeg Cathy.

Holly knipperde de mist in haar ogen weg. 'Ik sta te bedenken dat ik dit kamertje klaar moet maken voor de grote dag.'

'Je hebt nog drie maanden. Het komt wel goed. Dit huis is veel mooier dan het vorige.'

'Ja, maar laten we wel wezen, ik had het nooit kunnen krijgen als het geen executieverkoop was geweest. En het is het slechtste huis in de straat. Er moet nog zoveel aan gebeuren.'

'Nou, het werk komt wel klaar. Je woont in een veiligere buurt. En het is je eigendom.'

Ze zuchtte. 'Ik had het nooit kunnen doen zonder Juliët en Bob. Maar hij deed vandaag nogal geïrriteerd tegen me.'

'Hij leek gewoon wat in de war.'

'Omdat het zo absurd is dat ik moeder word?'

'Nee, waarschijnlijk een lastige patiënt of zo. Je kent hem toch? Hij is een geweldige chirurg omdat hij zich volledig op zijn baan stort. Dat deed hij vandaag ook: zich op het werk storten dat gedaan moest worden. We gunnen je deze plek zo.'

Holly ging naar het badkamertje naast de slaapkamers. Als ze de laatste tijd in de spiegel keek, kreeg ze zo'n onwerkelijk gevoel. Ze herkende zichzelf nauwelijks. 'Hoe moet ik me ooit voorbereiden op het moederschap?'

'Het komt allemaal wel goed.'

Holly lachte zacht. 'Juliët wil dat ik zondag met haar mee ga naar de kerk. Dat had ze als een soort voorwaarde gesteld, als zij me aan het huis zou helpen.'

Cathy keek naar de vloer. 'Ja, ik dacht wel dat ze zoiets zou proberen.'

Holly haalde haar schouders op. ‘Weet je, erheen gaan vind ik niet zo erg. Ik kan zondagochtend best vroeg opstaan en naar dat gebouw gaan en naar binnen lopen en een preek uitzitten. Dat is het probleem niet.’

Cathy trok haar wenkbrauwen op. ‘Wat dan wel?’

‘Dat ik zwanger ben en ongetrouwd. Dat accepteren de mensen daar niet. Mijn vrienden veroordelen me tenminste niet. Ik maak me er steeds een voorstelling van: dat ik daar binnen kom en probeer vroom te doen, alsof ik daar thuishoor, maar dan draait de hele gemeente zich om en schreeuwt: “Bedrieger!”’

Cathy grinnikte. ‘Zo gaat het echt niet. Ze negeren je waarschijnlijk gewoon.’

‘Ja, dat heb je ook nog.’ Holly keek weer in de spiegel. Ze keek nog eens kritisch naar haar knalroze punten in haar blonde haar, de enorme vlinder die op haar linker bovenarm getatoeëerd was, en de kleinere vlindertjes aan de binnenkant van haar arm tot aan haar pols... Allemaal dingen die ze had gedaan om duidelijk te maken dat ze anders was dan het domineeskind van vroeger, die als een robot in de kerk zat. Maar als ze zondag moest gaan, dan zou ze liever niet opvallen.

Cathy zuchtte en sloeg haar armen om haar heen, terwijl ze glimlachte naar Holly’s spiegelbeeld. ‘Misschien is het wel anders dan vroeger, toen we klein waren.’

‘Juliët zegt van wel. Dat haar kerk vol zit met ge-wel-di-ge mensen.’

‘En als iemand gemeen tegen je doet, krijgen ze met haar te doen. Het zal vast niet zo erg zijn.’

‘Waarom ga jij dan ook niet mee?’

‘Bij mij hangt er niets boven mijn hoofd.’ Cathy lachte en liet haar los. ‘Misschien ga ik toch wel.’

Holly draaide zich met een hoopvolle blik in haar ogen om. ‘Echt? Ik zou me veel beter voelen als jij er ook was. Dan zit er aan weerskanten iemand. Misschien zien ze dan niet eens dat er hier een bobbel zit.’

Cathy legde even haar hand op Holly's buik. 'Die bobbel is een kind, hoor.'

'Vertel mij wat. Ik ben degene die hem voelt schoppen.'

'Misschien is het wel een meisje.'

'Nou, wat doe je? Ga je mee?'

Cathy zuchtte en keek haar lange tijd aan.

'Michael kan ook mee,' ging Holly verder. 'We kunnen wel een hele bank vullen.'

Cathy lachte om de verwijzing naar de opwekkingsdiensten die hun vader vroeger leidde, waarbij elk gemeentelid de opdracht kreeg elke avond een kerkbank te vullen. Holly herinnerde zich dat ze iedereen uitnodigde die naar de wasserette naast de kerk kwam, zodat ze haar bank vol kreeg. Ze beloofde hen dat er gratis taart en koekjes zouden zijn, maar er kwam nooit iemand opdagen.

Michael verscheen in de deuropening en Cathy's gezicht klaarde op. 'Michael, wat vind jij? Holly wil dat we zondag met haar meegaan naar de kerk van Juliët. Ga je mee?'

'Tuurlijk. Ik wel.' Hij liet zijn armen om Cathy's middel glijden en gaf haar een zoen op haar kruin.

Holly wendde haar gezicht af. Ze was blij om hun relatie, maar die herinnerde haar er af en toe aan dat ze alles achterstevoren had gedaan. Ze had iemand als Michael moeten vinden voordat ze zwanger raakte. Nu was de kans dat ze nog een echtgenoot zou vinden drastisch verkleind.

Maar kenmerkte dat eigenlijk niet haar hele leven?

'Dus jullie gaan mee?' vroeg Holly.

Opeens galmden uit de keuken een bekend deuntje – Holly's ringtone voor Juliët. 'Mijn mobieltje!' Holly liep langs Cathy naar de keuken. 'Ze zijn vast weer op de terugweg,' zei ze terwijl ze haar mobiel pakte en over het scherm veegde om op te nemen. 'Hoi, zus, wat is er?'

Ze hoorde schreeuwen, snikken, en Juliët die iets riep wat Holly niet kon verstaan. Ze drukte de telefoon tegen haar oor en schreeuwde: 'Juliët, wat is er?'

Nog meer hysterisch gegil. Holly gebaarde naar Cathy dat ze de radio uit moest zetten en ze zette haar mobiel op de speaker. ‘Juliët, ik kan je niet verstaan. Praat eens wat langzamer.’

‘Hij heeft hem neergeschoten!’

‘Neergeschoten? Wie?’

Plotseling stond iedereen om Holly heen. Cathy en Michael en Jay, en ze keken haar aan om te horen wat er aan de hand was. Michael vroeg: ‘Juliët, wie heeft wie neergeschoten?’

‘Bob. Bij het U-Haul autoverhuurbedrijf. Een man... hij kwam gewoon aanrijden en... hij schoot hem neer.’

‘Heb je de politie gebeld?’

‘Ja, ze zijn hier... ik bedoel, daar.’

Cathy greep Holly’s hand om het mobieltje dichterbij te halen. ‘Juliët, waar zit je?’

‘Ze brengen me naar het politiebureau. Maar Bob ligt daar nog, op de grond op de parkeerplaats, en ze willen hem niet naar het ziekenhuis brengen. Ik heb hen gesmeekt. Misschien kunnen ze hem nog redden... bloed geven... Ze zeggen dat hij dood is, maar ze hebben het niet eens geprobeerd...’

Holly staarde de anderen aan, sprakeloos. Monden vielen open, handen werden voor het gezicht geslagen.

‘Lieverd, we komen eraan,’ zei Cathy. ‘Naar welk bureau word je gebracht?’

Ze hoorde dat Juliët het vroeg aan de agent aan het stuur. Toen kwam ze weer aan de telefoon. ‘Het hoofdbureau. Ik weet niet wat ze gaan doen.’

‘Maak je maar geen zorgen. We zien je daar,’ zei Cathy. ‘Lieverd, het komt allemaal wel goed.’

‘Het komt helemaal niet goed!’ schreeuwde Juliët. ‘Ze willen hem niet eens in een ambulance leggen. Ze lieten hem zomaar liggen...’

Holly sloeg haar hand voor haar mond. Ze kon het niet meer anhoren. Cathy was bleek. Jay stond met een hand in zijn haar. Michael zei: ‘Juliët, we komen eraan. Hou vol.’

Holly griste haar tas van het aanrecht. 'We gaan!' riep ze. 'Wie rijdt?'

'Ik,' zei Cathy.

Jay hield haar tegen. 'En de kinderen dan?'

'Wat is daarmee? Zach past op. Die redden zich wel.'

'Maar... stel dat ze het horen op tv? Weer een moord in de familie. Jackson is er ook bij. Die wordt doodsbang. En Zach en Abe... het is hun vader!' Zijn gezicht vertrok. 'Hoe is het mogelijk dat dit nog een keer in onze familie gebeurt?'

Holly balde haar handen tot vuisten. De gedachte dat haar neefjes bang zouden zijn, drong door in haar paniekerige gedachten. 'Als jij nu eens naar Juliëts huis gaat om hen gezelschap te houden?'

Jay aarzelde. 'Maar ik wil ook bij Juliët zijn.'

Cathy pakte haar tas en haalde haar sleutels eruit. 'Jackson is je zoon – wil je nu niet bij hem zijn? Bovendien ben ik advocaat. Juliët heeft mij nodig. En Michael kan helpen op het politiebureau, dus hij moet ook mee.'

'Ik zou best naar de kinderen toe willen gaan,' zei Holly, 'maar straks ben ik op van de zenuwen. Ik kan niets voor hen verbergen.'

'Ze heeft gelijk,' zei Cathy tegen haar broer. 'Ze is te emotioneel.'

'Goed, dan ga ik wel,' zei Jay. 'Maar houd me van alles op de hoogte. Het kleinste detail, hoor je?'

'Doen we,' zei Cathy. 'Schiets nou maar op.'

Zodra Holly en Michael bij Cathy in de auto zaten, drukte ze het gaspedaal in en vloog naar het politiebureau.